

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG**

D O M

Afsagt den 10. december 2015 af Østre Landsrets 8. afdeling
(landsdommerne Janni Christoffersen, Inge Neergaard Jessen og Ina Darby Iwersen (kst.)
med domsmænd).

8. afd. nr. S-1611-15:
Anklagemyndigheden
mod

T

født januar 1986

(advokat Morten Boas Therkildsen, besk.)

Frederiksberg Rets dom af 3. juni 2015 (574/2015) er anket af T med
påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte og V, der
begge har forklaret i det væsentlige som i byretten.

Tiltalte har supplerende forklaret blandt andet, at hun var på krisecenter, mens hun var gra-
vid. Krisecentret gav kommunen besked om, at man var bekymret for hende. Allerede
mens hun var gravid, blev hun derfor undersøgt af en psykolog, som sagde til hende, at
hendes barn ville blive tvangsfjernet straks efter fødslen, hvis hun ikke ville samarbejde
med kommunen. Det var derfor ikke frivilligt, at hun var på familieinstitutionen på

På institutionen var der pædagoger, som skulle støtte og vejlede hende, men det gjorde de ikke. Hun kunne ikke lide at være der.

Den 25. september 2014 var der statusmøde, hvor V fra kommunen deltog. Hun ville ikke deltage i mødet og blev derfor inde på sit værelse. Pædagogerne og V stod udenfor hendes dør og sagde til hende, at hendes sag skulle for Born og Unge-udvalget om en måned, og at hun ikke måtte tage barnet med uden for institutionen. Hun måtte heller ikke flytte, for sagen havde været behandlet i udvalget. Hun sagde, at hun ville flytte, hvorefter V sagde, at hendes barn ville blive tvangsfjernet, hvis hun og barnet forlod institutionen. Allerede inden mødet havde hun besluttet, at hun ville flytte. Da V kom, var hun ved at pakke.

Den samme dag om aftenen flyttede hun fra . Hun sov hos en veninde og næste morgen ved 6-7 tiden, tog hun til Sverige. Hun tænkte, at hun ikke havde fået nogen papirer, og at hun derfor ikke gjorde noget ulovligt ved at fjerne sin søn fra institutionen.

Hun smed sit simkort væk, mens hun stadig var i Danmark. Hun købte et nyt simkort og fik dermed et nyt nummer. Hun havde længe haft planer om at flytte til Sverige, fordi hun har familie dér, og fordi hendes søns far bor dér. Hun elsker sin søn og har ikke brug for hjælp til at passe ham.

V har supplerende forklaret blandt andet, at forvaltningens familieafdeling på baggrund af oplysningerne om T og barnet forud for mødet den 25. september 2014 havde truffet afgørelse om, at barnet skulle anbringes.

Hvis forældremyndighedsindehaveren samtykker heri, er der tale om en anbringelse og ikke en tvangsfjernelse. Ved en partshøring finder kommunen ud af, om der gives samtykke til anbringelse. Hvis der ikke gives samtykke, er den normale procedure, at sagen forelægges Born og Unge-udvalget med henblik på anbringelse uden samtykke.

T havde frivilligt taget ophold på familieinstitutionen på i en såkaldt mor-barn placering.

Om mødet den 25. september 2014 på Familieinstitutionen har vidnet supplerende forklaret, at han, efter at der var faldet ro over situationen, sammen med pædagoger-

ne stille og roligt fortalte T , at kommunen havde besluttet, at hendes barn skulle anbringes uden for hjemmet, og at barnet ville blive tvangsfjernet, hvis hun ikke samtykkede i en frivillig anbringelse. T ville ikke samtykke, og han sagde herefter til hende, at hun ikke måtte forlade institutionen med barnet. Han sagde også, at der straks ville blive truffet afgørelse om tvangsmæssig anbringelse, hvis hun forlod institutionen. Han vurderede, at T havde forstået, hvad han sagde, og at hun accepterede, at hun skulle blive på institutionen. Han husker ikke, at T sagde noget om, at hun ville flytte, og han så ikke, at T havde pakket sine ting.

Næste morgen blev han underrettet om, at T havde forladt institutionen. Der blev herefter straks truffet en formandsbeslutning om tvangsfjernelse her og nu. En sådan afgørelse skal forkyndes inden 24 timer, og han fik den 26. september 2014 telefonisk kontakt med T , hvor han fortalte hende, at der var truffet beslutning om tvangsmæssig anbringelse af hendes barn, og hvad det betød. T sagde ikke noget om, hvor hun var. Og han nåede ikke at spørge herom, inden hun afbrød telefonsamtalen.

På forsvarerens forespørgsel har vidnet forklaret, at forvaltningen i situationer, hvor et barns udvikling er truet, efter hans opfattelse har kompetence til at træffe afgørelse om, at barnet skal anbringes udenfor hjemmet med samtykke. Når forvaltningen har truffet denne afgørelse, skal der partshøres. Hvis forældremyndighedsindehaveren ikke vil give samtykke til anbringelse, skal der træffes afgørelse af Børn og Unge-udvalget.

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter V/S og tiltaltes egen forklaring lægger landsretten til grund, at tiltalte den 25. september 2014 på et møde med blandt andre V blev gjort bekendt med, at der straks ville blive truffet afgørelse om tvangsmæssig anbringelse af hendes barn, hvis hun og barnet forlod familieinstitutionen på Bülowsvej, ligesom tiltalte blev gjort bekendt med betydningen af en sådan afgørelse.

Det er uomtvistet, at tiltalte efter dette møde forlod familieinstitutionen på , og at hun tog barnet med sig. Det lægges endvidere til grund, at tiltalte hverken gav familieinstitutionen eller forvaltningen meddelelse om, hvor hun opholdt sig.

Efter V'S forklaring lægges det tillige til grund, at tiltalte den 26. september 2014 telefonisk blev gjort bekendt med, at formanden for Born og Unge-udvalget samme dag havde truffet afgørelse om anbringelse af barnet uden for hjemmet uden samtykke. Landsretten lægger endvidere til grund, at tiltalte på baggrund af denne samtale med V sammenholdt med den orientering, som V ifølge sin forklaring havde givet tiltalte den 25. september 2014, var bekendt med konsekvenserne af at skjule barnet for de kommunale myndigheder, når der var truffet afgørelse om anbringelse uden for hjemmet uden samtykke.

Endelig lægges det til grund, at tiltalte holdt barnet skjult for myndighederne frem til anholdelsen den 14. november 2014.

At den orientering, som V under mødet den 25. september 2014 gav tiltalte, nødvendigvis alene hvilede på en antagelse om, at formanden for Born og Unge-udvalget som den kompetente person ville træffe foreløbig beslutning om tvangsmæssig anbringelse uden for hjemmet, findes under de anførte omstændigheder, hvor formandsbeslutningen rent faktisk blev truffet den 26. september 2014, og hvor tiltalte samme dag blev underrettet om formandsafgørelsen, ikke at kunne føre til et andet resultat.

Ved som anført at have holdt barnet, der er født den 21. august 2014, skjult og dermed have unddraget barnet kommunens myndighed, efter at der var truffet afgørelse om tvangsfjernelse, findes tiltalte skyldig i overtrædelse af servicelovens § 156.

Straffen findes passende.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T stadfæstes.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.

(Sign.)

— — —

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 17-12-2015

Karina Storm Jensen

Specialist

Udskrift af dombogen

D O M

afsagt den 3. juni 2015

Rettens nr. 574/2015

Politiets nr. BE 0100-72151-00010-14

Anklagemyndigheden

mod

T
født januar 1986

Sagens baggrund og parternes påstande.

Denne sag er behandlet med domsmænd.

Anklageskrift er modtaget den 19. januar 2015.

T er tiltalt for

overtrædelse af servicelovens § 156,

ved natten til den 26. september 2014 at have unddraget F
, født august 2014, fra Frederiksberg Kommunes myndighed og ulovligt ført barnet ud af landet til Sverige, hvor hun holdt det skjult frem til den 14. november 2014, hvor tiltalte blev anholdt af svensk politi, og barnet blev tilbagegivet til de sociale myndigheder, idet tiltalte efter et møde den 25. september 2014, hvor hun var blevet gjort bekendt med, at Frederiksberg Kommune tvangsmæssigt ville anbringe barnet uden for hjemmet, natten til den 26. september 2014 bortfjernede barnet fra opholdsstedet Familieinstitutionen og førte barnet til Sverige, hvor hun holdt det skjult frem til anholdelsen, uagtet at formanden for Børne- og Ungeudvalget den 26. september 2014 kl. 08.31 i medfør af lov om social service traf midlertidig afgørelse om anbringelse af barnet uden for hjemmet uden samtykke, hvilken afgørelse efterfølgende blev godkendt og forlænget af Børne- og Ungeudvalget.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om frihedsstraf.

Tiltalte har nægtet sig skyldig og nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært om rettens mildeste dom.

Forklaringer.

Tiltalte har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

".....Tiltalte forklarede, at hendes søn blev født august 2014 . Hun var på Familieinstitutionen . Hun kom dertil ca. 14 dage efter fødslen i samarbejde med kommunen for at få hjælp til sin rolle som mor. Den 25. september 2014 skulle hun til et statusmøde med institutionen. Hun blev gjort bekendt med, at kommunen ville tvangsfjerne hendes barn. Tiltalte valgte at flytte fra stedet. Tiltaltes opfattelse var, at kommunen hele tiden var efter hende. De har altid været efter hende - det er ikke noget nyt. De var også efter hende under graviditeten. Hun flyttede fra institutionen i løbet af natten. Hun havde under mødet oplyst dem, at hun gerne ville flytte fra stedet, da hun ikke kunne klare at være der længere. Institutionen sagde ikke noget om, hvad der ville ske, hvis hun flyttede. Hun kunne selv bestemme, hvornår hun flyttede, så der var ikke noget unormalt i, at det skete om natten. Hun tog til Sverige til hendes kusine. Hun har en del familie i Sverige. Hun blev anholdt af svensk politi den 14. november 2014 sammen med sin søn. Han blev overdraget til de danske myndigheder, da de oplyste tiltalte om, at hun havde kidnappet sin egen søn. Han er fortsat tvangsfjernet og opholder sig hos en plejefamilie.

Forespurgt af forsvareren forklarede tiltalte, at klokken var omkring 20, da hun flyttede fra institutionen. Hun rejste dagen efter omkring kl. 6-7 til Sverige. Da hun tog til Sverige, var tanken, at hun ville flytte til landet. Hun tog til Skatteverket i Sverige for at blive indregistreret. Hendes søn blev ligeledes registreret. Hun var to gange til sundhedsplejerske på sygehuset. Personalet havde ikke noget at bemærke. Hendes søn trivedes.

Adspurgt yderligere af anklageren forklarede tiltalte, at hun ikke blev ringet op af institutionen eller kommunen. Hun har ikke talt med kommunen efterfølgende.

...."

V har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"....at han er ansat ved Frederiksberg Kommune som sektionsleder for Børnesagsbehandling. Han kom ind i tiltaltes sag, da kommunen fik besked om, at hun var gravid for at finde ud af, om det kommende barn havde brug for støtte. Efter fødslen opholdt mor og barn sig på Familieinstitutionen . Der var tale om en parallelanbringelse, hvor man skulle finde ud af, hvad der eventuelt skulle til af støtte og samtidig en vurdering af, om tiltalte kunne drage omsorg for barnet. Kommunen traf til sidst en beslutning om, at barnet skulle anbringes udenfor hjemmet. Dette skete under et møde med tiltalte den 25. september 2014, som foregik på institutionen. De skulle ifølge reglerne på dette møde forsøge at indhente samtykke hertil fra tiltalte. Det hele var meget kaotisk, da tiltalte ikke ønskede at deltage i mødet. Tiltalte

blev på sit værelse, selv om personalet forsøgte at overtale hende til at deltage i mødet. Til sidst gik bl.a. vidnet ind på værelset for at overbringe hende afgørelsen. Tiltalte blev oprevet. På et tidspunkt fik de dog alligevel sat sig stille og roligt ned, og tiltalte foreholdt hende, at dette nu var situationen. Hun ønskede ikke at give samtykke, hvorefter sagen ifølge reglerne skulle berammes til et møde i Børne- og Ungeudvalget. Han indskærpede, at hun skulle blive på institutionen med barnet, og hvis hun ikke gjorde det, ville de forelægge det for formanden af Børne- og Ungeudvalget med henblik på en tvangsmæssig beslutning med det samme. Tiltalte var indforstået hermed. Hun sagde ikke, at hun ville flytte fra stedet.

Næste dag fik de en melding om, at tiltalte havde forladt institutionen, så de forelagde det derfor for Børne- og Ungeformanden, som traf beslutning om, at barnet skulle anbringes uden for hjemmet uden samtykke. Vidnet ringede derpå til tiltalte. Det var en kort samtale. Han orienterede hende om beslutningen og oplyste hende om, at hun ville blive efterlyst af politiet. Hun lagde herefter på. Bekymringen var, at tiltalte ikke var i stand til at drage omsorg for sit barn i forhold til trivsel.

Vidnet bekræftede at have skrevet til Københavns Politi herom i brev af 26. september.

Vidnet forklarede, at det tog lang tid at få politiet til at tage aktion på situationen. De var løbende i dialog med politiet, og kommunen oplyste mulige steder, hvor tiltalte kunne befinde sig. Efter tiltaltes anholdelse, kom hendes søn tilbage til de sociale myndigheder. De fik meldinger om, at han så ren og fin ud. Han havde ikke lidt fysisk overlast, men i tiden umiddelbart efter var han meget pylret. Personalet oplevede, at han var vigende i sin kontakt. Han var på dette tidspunkt stadig tvangsfjernet. Formandsbeslutningen, som var blevet forkyndt for tiltalte, blev efterfølgende godkendt af Børne- og Ungeudvalget.

Foreholdt bilag 9 bekræftede vidnet, at formandens godkendelse kom om morgenen. Vidnet talte med tiltalte omkring middagstid. Tiltalte tog telefonen første gang.

Foreholdt at han skulle have ringet kl. 14.35 til tiltalte, bekræftede vidnet, at så var det kl. 14.35. Han kan i dag ikke sige, hvorfor der gik så lang tid mellem formandens afgørelse, til han ringede til tiltalte. De havde på dette tidspunkt travlt med at få overblik over situationen som f.eks. at finde et sted og finde ud af, hvad politiet kunne gøre.

Vidnet forklarede, at han er sikker på, at han talte kort med tiltalte. Dagen før, da de under rolige forhold i institutionen sad og talte, oplyste vidnet tiltalte om de juridiske processer. Da han dagen efter talte med hende over telefonen, refererede han til disse oplysninger. Han var ikke bekendt med, at hun havde tilmeldt sin søn til de svenske myndigheder og en sundhedsple-

jerske. Det var begrænset, hvad de kunne få at vide af de svenske myndigheder, så de har ikke mange oplysninger fra hendes tid i Sverige.

...."

Forespurgt supplerende af forsvareren har tiltalte forklaret, at hun ikke talte med vidnet den pågældende dag, hvor afgørelsen var truffet. Hun var ikke i landet, og hendes telefon var lukket fra kl. 7 om morgenen den 26. september.

Foreholdt telefonnummer [redacted] forklarede vidnet, at det var hendes gamle nummer. Kl. 14.35 var hun i Sverige og var ankommet til Göteborg. Hun modtog ingen opkald. Hun havde en mobiltelefon med sig på dette tidspunkt. Hun skiftede sit nummer, da hun kom til Sverige ved at anskaffe sig et nyt SIM-kort.

Foreholdt bilag 33 forklarede vidnet, det var en telefon, som hun havde lånt af sin ekskæreste. Hun ved ikke, hvad han talte om på denne sms.

....."

Personlige oplysninger.

Der er af Kriminalforsorgen foretaget en personundersøgelse vedrørende tiltalte, hvoraf det blandt andet fremgår, at tiltalte skønnes egnet til samfundstjeneste, og at der anbefales et særvilkår om psykiatrisk/psykologisk behandling efter tilsynsmyndighedens nærmere bestemmelse i en eventuelt betinget dom.

Tiltalte er ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Tiltalte har under sagen været frihedsberøvet fra den 14.-19.11.2014.

Rettens begrundelse og afgørelse.

To af de voterende bemærker følgende:

Vi lægger til grund for sagen, at V [redacted] under en samtale med tiltalte den 25.9.2014 orienterede tiltalte om konsekvenserne af, at at hun eventuelt skjulte barnet for de sociale myndigheder.

Af tiltaltes forklaring fremgår, at hun udrejste af Danmark den 26.9.2014, fordi hun var gjort bekendt med, at barnet skulle tvangsfjernes, og uanset, at formanden for Børne- og Ungeudvalget den 26. september 2014 kl. 08.31 traf beslutning om at tvangsfjerne barnet.

Efter V [redacted] V/S [redacted] forklaring lægger vi endvidere til grund for sagen, at V [redacted] den 26. september 2014 kl. 14.35 telefonisk gjorde tiltalte

bekendt med, at hun ville blive eftersøgt internationalt for overtrædelse af servicelovens § 156.

Vi finder det herefter bevist, at tiltalte har overtrådt servicelovens § 156, og at tiltalte derfor er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

En af de voterende finder det ikke bevist, at formandsbeslutningen er truffet, inden tiltalte udrejste af Danmark. Denne voterende finder det derfor ikke bevist, at tiltalte i udrejseøjeblikket har overtrådt servicelovens § 156, og stemmer derfor for at frifinde tiltalte.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

To af de voterende stemmer for at fastsætte straffen fastsættes til fængsel i 30 dage, jf. servicelovens § 156.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2, herunder prøvetid et år, samt et særvilkår om psykiatrisk/psykologisk behandling efter tilsynsmyndighedens nærmere bestemmelse.

En af de voterende stemmer for at fastsætte straffen efter servicelovens § 156 til fængsel i 20 dage, betinget, prøvetid et år, uden særvilkår.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Thi kendes for ret:

T skal straffes med fængsel i 30 dage.

Fuldbyrdelsen af fængselsstraffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på et år på betingelse af,

- at tiltalte ikke begår strafbart forhold i prøvetiden
- at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen
- at tiltalte, hvis Kriminalforsorgen finder det fornødent, skal undergive sig psykologisk/psykiatrisk behandling .

Prøvetid regnes fra endelig dom.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Torkel Hagemann

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten på Frederiksberg, den 17. juni 2015

Tine Larsen
Kontorfuldmægtig